

VIATA ȘI MINUNILE SFÂNTULUI GHERASIM, IZGONITORUL DEMONILOR

Carte apărută cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhiepiscop
Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului
și Sătmarului

Editura Areopag
București, 2016

Cuprins:

Nota editorului	5
Viața Sfântului Gherasim Kefalonitul	11
Cuvânt la prăznuirea Sfântului Gherasim, ocrotitorul Kefaloniei.....	19
Cuvânt despre harismele Sfântului Gherasim	41
Scrisoare către Sfântul Gherasim	48
Acatistul Sfântului Gherasim Kefalonitul, izgonitorul demonilor.....	55

Viața Sfântului Gherasim Kefalonitul

Sfântul Gherasim din Kefalonia s-a născut în jurul anului 1500, dintr-o familie aleasă, familia Nottara, care după cucerirea Constantinopolului de către turci s-a refugiat în ținutul Trikalei din Corint. Părinții lui se numeau Dimitrie și Kali. Bunicul lui era rudă apropiată a lui Constantin Paleologul, ultimul împărat bizantin, și frate al lui Luca Nottara, care fusese mare logofăt în Constantinopol. Luca Nottara fusese ucis, împreună cu fiii săi, din ordinul sultanului Mahomed, la scurtă vreme după ce acesta cucerise Constantinopolul.

În tinerețe sfântul a primit o educație aleasă și a început să cerceteze cărțile bisericesti. La vârsta de douăzeci de ani a plecat spre insula Zakynthos, poate pentru a studia în continuare. Zakynthosul, ca și celelalte insule ionice, se afla atunci sub stăpânire venețiană. Chiar dacă aceasta era uneori mai grea decât stăpânirea tur-

cească, totuși susținea dezvoltarea culturii, încercând să răspândească iluminismul apusean. De acolo sfântul a plecat într-un lung pelerinaj, iar în cele din urmă a ajuns la Constantinopol.

După ce s-a închinat la locurile sfinte din cetatea lui Constantin, sfântul a plecat în Sfântul Munte Athos, unde a rămas câțiva ani. El s-a nevoit o vreme în chilia Sfântul Vasile din Kapsala, și de aceea după adormirea sa diavolii din oamenii demonizați îl strigau în batjocură cu numele Kapsalis. El a trăit o vreme și într-o peșteră, lângă Schitul aghiorit Sfânta Ana. Din Sfântul Munte sfântul a plecat în Țara Sfântă, pentru a se închina la locurile în care a trăit sau prin care a trecut Hristos, în vremea vieții Sale pământești. După împlinirea vârstei de 30 de ani, a fost hirotonit preot de patriarhul Gherman al Ierusalimului.

De acolo a plecat spre Creta, unde a stat un an sau doi, și de acolo s-a întors în Zakynthos. Aici a stat la început într-o peșteră mică, iar mai apoi s-a mutat la Biserica Sfântului Lazăr, pentru a putea să îi călăuzească pe credincioși pe calea mântuirii.

În anul 1554 Sfântul Gherasim a plecat spre Kefalonia. În acea vreme, catolicii făceau mari eforturi pentru a-i converti pe creștinii ortodocși din insulă la catolicism. Făceau aceasta fie dându-le anumite avantaje materiale – cum ar fi trimiterea tinerilor ortodocși la studii în Italia, mai ales la Roma, fie folosindu-se de amenințări și pedepse, cum ar fi izgonirea preoților care refuzau să slujească împreună cu ei. Tocmai în acele momente de grea încercare Dumnezeu l-a trimis în Kefalonia pe Sfântul Gherasim. Acesta s-a așezat lângă localitatea Argostoli, într-o peșteră. După ce a stat cam șase ani în această peșteră, timp în care a propovăduit cu putere credința ortodoxă, a vrut să se retragă într-un loc numit Omala. Acolo se afla o bisericuță pustie, numită Ierusalimul sfânt, care se pare că fusese ridicată în vremea cruciaților. În anul 1561 el a primit dreptul de a deschide acolo o mănăstire. Datorită numărului mare de creștine care voiau să îmbrățișeze viața monahală, sfântul a decis ca mănăstirea să fie de maici. El a adus un preot evlavios, pe părintele Ioanichie, pentru a săvârși în fiecare zi Sfânta Liturghie și pentru a le

spovedi pe maici. Pentru a nu fi deranjat de presiunile venețienilor care stăpâneau insula, el a făcut cerere pentru ca mănăstirea – căreia îi dăduse numele de „Noul Ierusalim” – să devină stavropighie patriarhală. Astfel, mănăstirea a primit nu doar un statut special, ci și o protecție specială, care îngreuna eventualele uneltiri ale stăpânirii venețiene.

Ca în multe alte mănăstiri grecești, în care pe vremea stăpânirii turcești călugării îi învățau pe copii să citească și să scrie, și Mănăstirea Noul Ierusalim a fost o școală pentru copiii din zonă. Se pare și Sfântul Gherasim a fost dascăl, ajutând copiii nu doar să învețe cititul și scrisul, ci învățându-i să ducă o viață bineplăcută lui Dumnezeu.

Sfântul a trăit la Mănăstirea Noul Ierusalim într-o nevoie foarte aspră. Prima jumătate din săptămână mânca do-vleac fără sare, iar ultima jumătate doar linte – și acestea le mânca fără pâine. Își petrecea multă vreme în rugăciune, urmând pildele marilor nevoitori din vremurile de demult.

După o viață jertfelnică, Sfântul Gherasim a trecut la Domnul pe 15 august

1579, de praznicul Adormirii Maicii Domnului. Dumnezeu îi descoperise mai înainte data adormirii sale, arătând și prin aceasta sporirea sa duhovnicească

După adormirea sa, sfântul a început să săvârșească minuni. Odată, o demonizată a vrut să fugă din mănăstire și a căzut în cisterna mănăstirii. Sfântul le-a cerut egumenei și maicilor să se ducă să o salveze pe demonizată. Au căutat-o în chilia ei, dar nu au găsit-o. Când au ajuns, cu îndrumarea sfântului, la cisternă, au văzut-o pe femeie stând în chip minunat deasupra apei, izbăvită fiind de demon. Ea a povestit cum diavolul o îndemnase să se arunce în cisternă, iar Sfântul Ghesim o salvase și de la înec, dar și din ghearele diavolului.

Pe 20 octombrie 1581, în prezența Mitropolitului Gavriil al Filadelfiei și a arhiepiscopului Kefaloniei au fost scoase din mormânt moaștele Sfântului Gherasim. Erau întregi și aveau bunămireasmă. Creștinii ortodocși se închinau cu evlavie la moaștele sfântului, dar lucrul acesta nu era pe placul catolicilor, care spuneau că ortodocșii nu au cum să mai aibă sfinți după ce s-au rupt de catolicism. De aceea,